

- 6) sprawy bilansowania konstrukcji stalowych budowlanych z wyłączeniem: konstrukcji wsporczych, maszynowych, aparaturowych i kotłowych i konstrukcji nośnych suwnic i dźwigów oraz z wyłączeniem konstrukcji budowlanych przeznaczonych na eksport w ramach kompletnych obiektów przemysłowych, produkowanych przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Przemysłu Ciężkiego,
- 7) ustalanie warunków bezpieczeństwa i higieny pracy przy wykonywaniu robót budowlanych i rozbiórkowych w budownictwie specjalnym, w zakresie właściwości wynikającej z prawa budowlanego,
- 8) określanie kwalifikacji fachowych osób wykonujących funkcje techniczne w budownictwie specjalnym oraz odpowiedzialności zawodowej tych osób, w zakresie właściwości wynikającej z prawa budowlanego,
- 9) w dziedzinie pomocy dla budownictwa wiejskiego (indywidualnego, spółdzielczego i kółek rolniczych) sprawy:
  - a) ustalania zasad i wytycznych pomocy technicznej,
  - b) organizowania i prowadzenia prac badawczych, budownictwa doświadczalnego i prototypowego,
  - c) współdziałania z właściwymi organami i instytucjami w sprawie dostarczania budownictwu wiejskiemu projektów i opracowań typowych oraz organizacji ich rozpowszechniania,

- d) inicjowania i organizowania masowej produkcji typowych elementów budowlanych, a w szczególności elementów zastępujących drewno,
- e) organizowania, przy współudziale zainteresowanych ministrów i urzędów centralnych, wydawnictw fachowych z dziedziny budownictwa wiejskiego,
- f) współdziałania z właściwymi ministrami i urzędami centralnymi w sprawie ustalania planów budownictwa wiejskiego oraz środków i metod ich realizacji.

§ 3. Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych współdziała i porozumiewa się z właściwymi organami administracji państwowej w zakresie dotyczącym ich właściwości, zgodnie z obowiązującymi przepisami. W szczególności współdziała z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów w sprawach ustalania zadań planowych i środków do wykonania tych zadań dla terenowych przedsiębiorstw budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych.

§ 4. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

277

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 18 sierpnia 1962 r.

w sprawie bezpłatności niektórych świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia.

Na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. z 1948 r. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327 i 334, z 1951 r. Nr 1, poz. 2 i z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy bezpłatności niektórych świadczeń udzielanych przez szpitale, sanatoria, prewentoria, ośrodki lecznicze instytutów naukowo-badawczych, przychodnie, ośrodki zdrowia i stacje pogotowia ratunkowego, które są jednostkami budżetowymi resortu zdrowia i opieki społecznej.

2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) „świadczenia” — usługi zapobiegawczo-lecznicze objęte zakresem pomocy udzielanej przez zakład określony w ust. 1, łącznie z badaniami pomocniczymi, koniecznymi do ustalenia rozpoznania,
- 2) „opieka zdrowotna otwarta” — świadczenia udzielane osobom przychodzącym do zakładu oraz osobom obłożnie chorym przebywającym w domu,
- 3) „opieka zdrowotna zamknięta” — świadczenia udzielane osobom przebywającym w zakładzie.

§ 2. Bezpłatne są świadczenia:

- 1) zakładów określonych w § 1 ust. 1 udzielane w przypadkach:
  - a) zapobiegania i leczenia chorób wenerycznych,
  - b) naruszenia zdrowia pozostającego w związku przyczynowym z wykonywaniem ustawowego obowiązku świadczeń na cele publiczne lub zwalczaniem klęsk żywiołowych,

2) opieki zdrowotnej otwartej udzielane:

- a) przez poradnie dla dzieci bądź przez inne zakłady w granicach świadczeń tych poradni,
- b) przez gabinety higieny szkolnej i wojewódzkie przychodnie higieny szkolnej bądź przez inne zakłady w granicach świadczeń tych gabinetów i przychodni,
- c) przez gabinety lekarsko-dentystyczne dzieciom i młodzieży, uczęszczającym do przedszkoli i szkół, z wyjątkiem protezowania,
- d) przez poradnie dla kobiet bądź inne zakłady w granicach świadczeń tych poradni,
- e) przez poradnie onkologiczne, cytologiczne, usprawnienia leczniczego, sportowo-lekarskie i przeciwalkoholowe,
- f) chorym psychicznie, epileptykom i dotkniętym niedorozwojem umysłowym — przez poradnie zdrowia psychicznego,
- g) kandydatom do szkół i do pracy, jeżeli świadczenie polega na badaniu stanu zdrowia i wydaniu zaświadczenia,
- h) w zakresie zapobiegania ciąży,
- i) w ramach zorganizowanych akcji wykrywania i zapobiegania chorobom,

3) opieki zdrowotnej zamkniętej udzielane:

- a) niemowlętom do 1 roku życia oraz dzieciom przyjętym do zakładu przed ukończeniem 1 roku życia,
- b) chorym przymusowo hospitalizowanym,
- e) osobom skierowanym do zakładu opieki zdrowotnej zamkniętej przez sąd lub prokuratora w postępowaniu karnym,

- d) chorym, którzy po przebytych leczeniu lub obserwacji w szpitalu klinicznym bądź dziale leczniczym instytutu naukowo-badawczego kwalifikują się do wypisania, jednak ze względu na potrzeby badań naukowych lub dydaktyki zostali zakwalifikowani przez rektora akademii medycznej bądź dyrektora instytutu naukowo-badawczego do dalszego przebywania w tym zakładzie,
  - e) przez zakłady rehabilitacyjne dla osób po przebytej chorobie Heinego-Medina,
  - f) przez zakłady dla dzieci i młodocianych dotkniętych kalectwem narządu ruchu,
- 4) stacji pogotowia ratunkowego w zakresie pomocy różnej i przewozu chorych udzielane:

- a) w razie nieszczęśliwego wypadku,
- b) chorym podlegającym przymusowemu leczeniu,
- c) niemowlętom do 1 roku życia.

§ 3. Osoby zwolnione od opłat w myśl § 2 ponoszą opłatę określoną w obowiązującym cenniku w razie spowodowania czynności zakładu społecznego służby zdrowia poza jego lokalem przez podanie fałszywych informacji co do okoliczności uzasadniających potrzebę udzielania świadczenia.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

278

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 17 października 1962 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie świadczeń leczniczych dla rencistów i inwalidów oraz członków ich rodzin.

Na podstawie art. 64 ust. 4 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97), art. 23 ust. 4 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 98), art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 2, poz. 6) oraz art. 31 ust. 5 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. z 1959 r. Nr 12, poz. 70) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 22 marca 1961 r. w sprawie świadczeń leczniczych dla rencistów i inwalidów oraz członków ich rodzin (Dz. U. Nr 20, poz. 103) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 ust. 1 pkt 1 dodaje się lit. d) i e) w brzmieniu:
  - „d) o zaopatrzeniu emerytalnym członków rolniczych

spółdzielni produkcyjnych oraz ich rodzin i domowników,

- e) o przejmowaniu niektórych nieruchomości rolnych w zagospodarowanie lub na własność Państwa oraz o zaopatrzeniu emerytalnym właścicieli tych nieruchomości i ich rodzin;”;

2) w § 1 ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

- „1) dzieci, wnuki i rodzeństwo, na które wypłacane są dodatki do rent, a jeżeli chodzi o dzieci, wnuki i rodzeństwo rencistów określonych w ust. 1 pkt 1 lit. d) i e), jeśli spełniają warunki wymagane do przyznania renty rodzinnej”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *J. Sztachelski*

279

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 31 sierpnia 1962 r.

w sprawie trybu ustalania właściciela mienia wydobytego z morza.

Na podstawie art. 252 § 2 i 254 § 3 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie reguluje tryb ustalania nie znanego właściciela mienia wydobytego z morza, uratowanego z powierzchni morza oraz wyrzuconego na brzeg morza, zwanego w dalszym ciągu „mieniem”.

§ 2. 1. Urząd morski, w którego posiadaniu znajduje się mienie, zasięga informacji co do osoby właściciela w sposób umożliwiający ustalenie go w najkrótszym czasie.

2. Jeżeli osoba właściciela nie została ustalona w trybie określonym w ust. 1, urząd morski zarządzi nie później niż przed upływem trzech miesięcy od objęcia mienia w posiadanie poszukiwanie właściciela przy pomocy ogłoszeń w czasopiśmie morskim lub rybackim, w zależności od rodzaju mienia. Ogłoszenie powinno być ponadto podane do wiadomości publicznej przez wywieszenie w budynku urzędu morskiego, w pomieszczeniach wchodzących w skład tego urzędu kapitanatów portów oraz w pomieszczeniu prezydium rady narodowej miasta, osiedla lub gromady, na której terenie mienie się znajduje. Poza tym urząd morski